

IN MEMORIAM JOB VAN DE PEPPEL

Door Jan Strijbos

Toen het bericht ons bereikte dat op 18 oktober Jacob van de Peppel op de leeftijd van 76 jaar was overleden, beseften wij dat een goede en trouwe vriend ons was ontvallen. Ik leerde hem kennen en waarderen door contact met A. B. Wigman, nu al bijna een halve eeuw geleden. Wij hadden de zelfde instelling ten opzichte van de natuur, de planten- en dierenwereld en hadden ook de zelfde liefhebberijen. Hij was een verwoed natuurliefhebber en een man van het veld en de vrije natuur en door onze gemeenschappelijke hobby van de natuurfotografie ontstond er een contact, dat nimmer verbroken werd.

Hij was niet alleen een bijzonder kundig en artistiek ingesteld natuurfotograaf, die ons telkens verraste met fraaie staaltjes van landschapsfotografie en met uitstekend geslaagde opnamen van zoogdieren en vogels, maar ook een man met twee rechterhanden. Van alle markten was hij thuis en als amanuensis aan de Landbouw Hogeschool te Wageningen onvervangbaar. Hij was al naar het uitkwam glasblazer, schrijnwerker en timmerman, hij was gewiekst met de soldeerbout, als smid en als lasser, hij kon boetseren, tekenen en schilderen, had verstand van boerenwerk, tuinierde met succes en was in alle

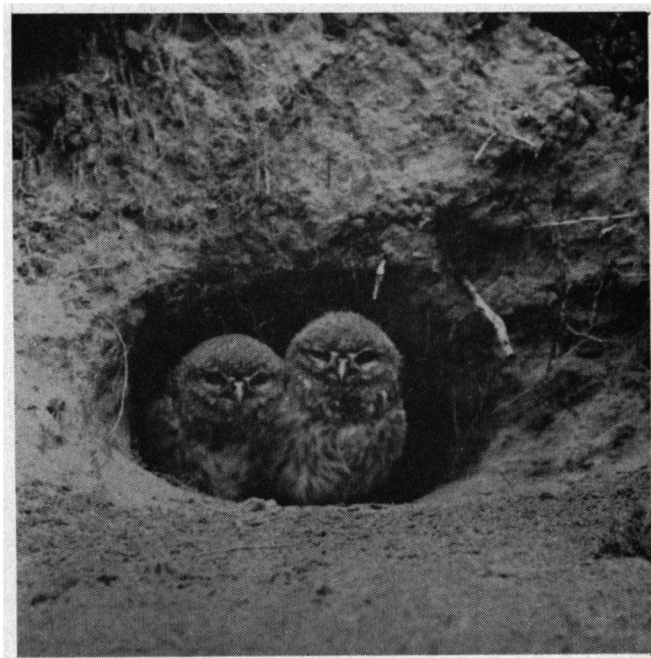
opzichten een handig man, vindingrijk en spits in het bedenken van oplossingen voor lastige en moeilijke problemen. Bovendien was hij een zeer knap preparateur en daar hij zijn objecten langdurig in het veld had geobserveerd en bestudeerd, gaf hij zijn werkstukken steeds de juiste houding, vormgeving en expressie.

Verscheidene boeken van de hand van zijn compaan A. B. Wigman illustreerde hij met zijn voortreffelijke foto's van vogels en zoogdieren. Zijn fotografisch werk — en hij behoorde met Steenhuizen, Tepe, Burdet en Vijverberg tot de pioniers — werd ook internationaal gehonoreerd, toen hij foto's in zond voor een prijsvraag van „Country Life”. Op de tentoonstelling in Londen waren 1300 foto's van vogels en zoogdieren in de vrije natuur verzameld. Drie foto's van Job van de Peppel werden waardig gekeurd en opgenomen in een boekwerk. Dat betekende dus wel een bijzondere onderscheiding.

Onder de vele Nederlandse natuur- en vogelfotografen nam Job van de Peppel een voorname en uitzonderlijke plaats in. Hij bemoeide zich niet alleen met de vogels van zijn woonstreek, maar richtte zijn camera ook op de zo uiterst moeilijk onder schot te krijgen zoogdieren. In 1939 verscheen van zijn hand: „Met Camera en Kijker”, thans allang uitverkocht, waarin een tachtig reproducties van zijn beste en meest geslaagde camerawerk werden opgenomen. In de eerste dagen van de onzalige wereldoorlog, waarbij Wageningen voor een belangrijk deel verwoest werd, moest een groot deel van de bevolking van Wageningen vluchten en evacueren. Op een grote zolderschuit, vol gepropt met radeloze en angstige vluchtelingen, kreeg Job van de Peppel als vanzelfsprekend de leiding. Als geboren leider werd hij de kapitein van de schuit, sprak de mensen moed in en zorgde ervoor dat er geen paniek ontstond, wist alle vluchtelingen naar een veilig oord te loodsen, terwijl hij tijdens de vaart over de Rijn tijd wist te vinden om telkens aan te leggen om eigenhandig de koeien te melken, die angstig loeiend en met volle uiers vergeefs op de boer stonden te wachten.

Die oorlogshandelingen waren tevens oorzaak, dat vrijwel zijn gehele collectie negatieven en al zijn camera's verloren gingen. Dat betekende voor hem niet minder dan een ramp, maar hij liet zich niet uit het veld slaan en zo begon hij, toen de ellende van de oorlog voorbij was, opnieuw en met grote hardnekkigheid aan het samenstellen van een nieuwe collectie. Dat was ook het sein om zich op de kleurenfotografie te werpen.

De oorlog was tevens oorzaak, dat hij tegen het einde van 1944 plotseling voor onze neus stond. Hij had zijn woonplaats moeten ontvluchten, want de Duitsers hadden hem op de lijst gezet van ter dood veroordeelden. Een tijdje daarna ging ik zijn vrouw halen; zij namen bij ons hun intrek. Onze gelederen werden versterkt door een handig, vindingrijk man. Maar ook zijn enorme lichaamskracht was een belangrijke factor. Wij maakten toen samen, met een zelf geconstrueerde kar met wielen en banden van onze Harley, vele zware tochten naar het noorden van Noord-Holland en de Wieringermeer. Daar

verloste hij de boeren van de schadelijke huismussen — elk graankorreltje was goud waard — en daar had hij slag van. In ruil daarvoor wist hij de nodige tarwe los te peuteren. Hij vroeg en verkreeg vergunning van landeigenaren om bomen te rooien en niemand hanteerde de bijl en de bomenzaag beter dan hij.

Deze ijzersterke man met een gouden hart is thans geveld. Een ernstige en ellendige ziekte sloopte het lichaam van een man die schijnbaar onverwoestbaar was. Ons mededogen gaat uit naar zijn lieve vrouw Willie en dochter Nel. Zij zullen hun man en vader node kunnen missen.

- *Jan P. Strijbos, Claus Sluterweg 2, Heemstede*